

572
1971

1971 03E060 N6

ԵՐԿՆ

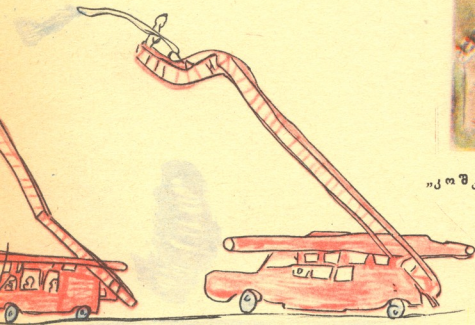
გაუფუგო, ამ ნახაგებით თქვენი თანაგოლავი გილოსავენ გაუფუთა საკრთაგორისო ლაგვის ღღეს.

„კარ-შიღამო“—ნახატი ნინო გვეღვისანისა, 4 წ. კვიბროსი.

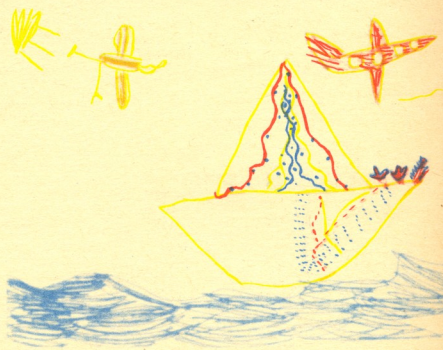

„კოშკი სვანირით“—ნახატი ვიტალი მარგინისა, 12 წ. მესტია

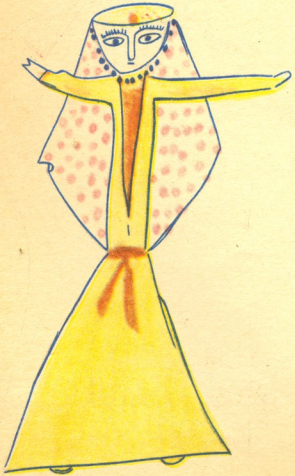

„ხაბანკო რაგში“—ნახატი ხოხო ცომაიასი, 7 წ. თბილისი.

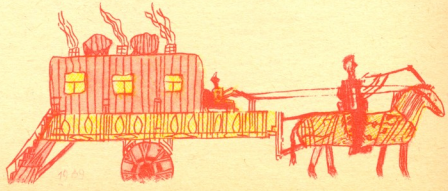
„გემი“—ნახატი თამუნა ჩიქოვანისა, 5 წ. თბილისი.

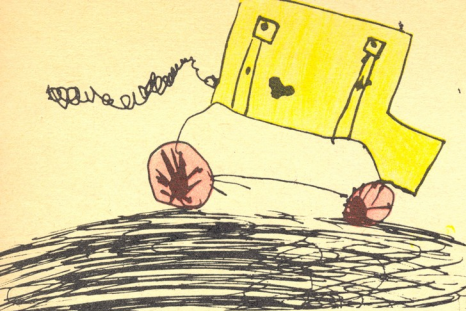

„გამგზავება“—ნახატი მამუკა გოგინიშვილისა, 9 წ. რუსთავი

„ოცქავავე“—ნახატი თამიკო მგვანდვილი, 10 წ. გორის რაიონი, სოფ. ზერტი.

ტრაქტორი—ნახატი პაატა წიკლაურისა, 3 წ. თბილისი.

„გოგონები ზუმარასთან“—ნახატი მზია სურამელაშვილისა, 6 წ. მცხეთის რაიონი, სოფ. ქსანი.

„შვავი ღი“—აპოკატია მანანა ყარაგვეშაშვილისა, 7 წ. ახალციხე.

„გოგონა“—ნახატი ნინო ფორჩხიძისა, 8 წ. ქუთაისი.

„ჩემი მეგობარი“—ნახატი ნინო სვანიძისა, 10 წ. თბილისი.

11583

„ხახელარი“—ნახატი ლაღო თუთბერიძისა, 6 წ. შიკოვესკი.

„ია“—ნახატი ნინო გოლაშვილისა, 7 წ. თბილისი.

სახლიკაცები

ნოღარ კაქაილიძე

ნახატები ზურაბ კახანაძისა

შაქრო და გაბრო სახლიკაცები არიან. შაქრო უმცროსია, გაბრო—უფროსი. გაბრო ღურგალია. ხან ერთ სოფელშია სახლის ასაშენებლად და ხან—მეორეში. ოქროს მარჯვენა აქვსო, ასე ამბობენ. შაქროს კი, ძალზე უკვირს, ჩემი ძმის ორივე ხელი, ერთნაირია და ნეტავ, ოქროსი რომელიღააო. თან, რაც მართალია, მართალია, ძალზე სწყინს, სულ ჩემს ძმას კითხულობენ, მე კი არავის ვაგონდებიო.

გაბრო უთენია ვადის შინიდან. ტობრაკში საგზალს ჩაიწყობს, აიღებს იარაღს და მიდის, მიაბოტებს ორღობეში.

— სად მიხვალ, გაბრი?—თვალვებმოჭუტუთული ეკითხება სახლიკაცს პატარა შაქრო.

— სად მივალ და ღვინში!

— ღვინში თუ მიხვალ, ხელეწრა და ხერხი რაღად გინდა?

— შენ ჩავიკაკლო, სადაც მივდივარ? სად მივალ და კალოზე, საბძელს ვაშენებ!..

ერთ დღეს, სახლიკაცების ფზოს ჭიშკარს, ვილაც მოადგა და დაიძახა:

— გაბრიველ, ბიჭო!

გაბრომ ხელდახელ გადაიკვა და აივანზე გამოვიდა.

— გამარჯობა, გაბრი!—ესმის შაქროს ნუშო ბაბოს ხმა.

— გაგმარჯოს, რას შეუწუხებინარ?—ეკითხება გაბრო და თან ნუშო ბაბოსკენ მიიმედ მიაბოტებს.

— ბიჭო, აგრემც ღმერთი გიშველის, საქათმე ჩამომენგრა, იქნებ მოსულიყავ და ამოგეშენებინა?

— ამოვაშენებდი, მაგრამ, რომ არა მცალია, ნუშო ბაბო, კოლმეურნეობის საბძელს ვაშენებ!..

— მაშ, რა ექნა, ბიჭო, უსახლკაროდ დარჩენილი ქათმები ხან სად დაკინკილებენ, ხან სად, ნამდვილად დამეკარგებიან!—შეღონდა ნუშო ბაბო.

— ორ დღესაც თუ დამაცლი, საბძელს მოვათავებ და გადმოვალ კიდევ, საქათმის ამოშენებას რა უნდა?

— მეტი რა გზაა! მაშინ ბარემ ვალმა ვავალ, ბავშვებს გავხედავ და ორ დღეში მეც მოვებრუნდები. მანამ ალბათ, ჩემთვისაც მოიცლი!

— აუცილებლად, ნუშო ბაბო, მაგაზე არ იფიქრო. ხომ გეუბნები, ვადმოვალ-მეთქი.

ნუშო ბაბომ მეზობელს თხოვა, ჩემს სახლ-კარზე თვალი გეკვიროსო და წავიდა. გაბოც თავის გზას ეწია. შინ დარჩენილმა შაქრომ მოსვენება დაკარგა. მამ, დავიჯერო, ჩემი ძმა თუ ამხელა სახლებს აშენებს, მე საქათმეს მაინც ვერ ამოვაშენებო? იფიქრა, იფიქრა, იფიქრა და ბოლოს გადაწყვიტა, ავდეგები და ნუშო ბაბოს საქათმეს მე ამოვაშენებო.

შაქრომ, ეს ამბავი, ხელდახელ ნუგზარსა და ზურას გაავებინა, ბიჭებმაც უყოყმანოდ გასწიეს ჩამონგრეული საქათმისაკენ.

რა თქმა უნდა, ნუშო ბაბო შინ არ დახვედრიათ. მოხუცს კარი გამოეკეტა და შეიღლი შეიღლებთან წასულიყო. ბიჭებმა მიასუფთმობას უფთავეს იქაურობა და საქმეს შეეჭიდნენ. შაქრო ჯარასავით ტრიალგებდა, ნუგზარი და ზურა შაქროს მასალით ამარაგებდნენ. ის იყო, შაქრო კედლის ამოშენებას მორჩა და მისი ვადახურვა დაიწყო, რომ უცებ ზურამ დაიძახა, არიქა, ნუშო ბაბო მოდისო. ბიჭებმა ცივად გაუშვეს ყველაფერს ხელი და

თვალისდახამხამებაში დაიქაქსნენ.

ნუშო ბაბო, მართლაც იმ დღესვე მობრუნდა უკან. მოხუცს შეიღლი შეიღლები შინ არ დახვედროდნენ და იქ გული აღარ დასდგომინა.

შემოვიდა თუ არა ეზოში, მაშინვე თვალში კედელამოშენებული საქათმე მოხვდა და სახე გაუნათადა.

— აჰი, არა მცალიაო, ვაჟბატონო!—თავისთვის ბუტბუტებდა დედაკაცი,—როგორცა ჩანს, ხვალ, აღბათ, დაამთავრებს კიდევ. შენ გაიხარე, გაბრი, აჰა!

— გამარჯობა, ნუშო!—შემოესმა ნუშო ბაბოს ლობზევ გადმოდგარი მეზობლის ხმა.

— იცოცხლე, სოფიო, ერთი დახე, დედაკაცო, რა ხელი აქვს იმ ბიქსა, ხელდახელ არ ამოუშენებია?

— ვისა, ქლო? ვიზე ამბობ?

— ვიზე და გაბროზე, სხვა ვინა გეყავს სოფელში ოქროსმარჯვენანი?

— რას ლაპარაკობ,—გაიღიმა სოფიომ,—შენი საქათმე გაბრომ კი არა, მისმა სახლი-კაცმა, შაქრიამ ამოაშენა. შორიდან ვუყურე-

ბდი და მიკვირდა. ახლოს აღარ გამოვჩენილ-
ვარ, არ დაფრთხნენ-მეთქი!..

— ღმერთმა გაამრავლოს მაგათი გვარი.
ერთი დახე, რა ბიჭები არიან!

მეორე დღეს, ნუშო ბაბო, დიდხანს ელო-
და შაქროს, მოვა და საქმეს დამითავრებსო,
მაგრამ არც შაქრო ჩანდა და არც ამბის მომ-
ტანი. ადგა მოხუცი და სახლიკაცებს თვითონ
მიაკითხა:

— შაქრი!—გასძახა ნუშო ბაბომ. შაქროს
ნაცვლად აივანზე, გაბრო გამოვიდა და შე-
წუხებულმა მოხუცს უთხრა:

— ნუშო ბაბო, ხომ გითხარ, როცა მოვრ-
ჩები საქმეს, თვითონ მოგაკითხავ-მეთქი!

— შენ როდის გეძახი, ბიჭო? ჩემი საქათ-
მე ვინც დაიწყო, იმან უნდა დამთავროს
კიდევ!

გაბრო ვერაფერს მიმხვდარიყო და მოხუცს
გაოცებით მისჩერებოდა.

— შენი სახლიკაცი შინ არის?

— შინ არის, აბა, სად იქნება?

ამასობაში შაქროც გამოვიდა, იმის ში-
შით, ძმა ყველაფერს გაიგებს და გამიწყრ-
ბაო, გაბროს შორიდან დაუწყო ყურება.

— შაქრო, შეილო, იმ საქმეს დაბოლოება
ხომ უნდა?—მიმართა ნუშო ბაბომ ბოძთან
ატუხულ შაქროს.

სახლიკაცებმა ერთმანეთს ახედ-დახედეს
და ჩაეღიმათ.

— მიდი, რაღას უდგებარ!—ძმას მხარზე
ხელი მოუთათუნა გაბრომ,—თუ რამე ვერ
შესძლო, შემეხმინე და წამოგეშველები!

შაქროს სახე გაუბრწყინდა, ეზოდან გავარ-
და და ნუშო ბაბოს ფეხდაფეხ აედევნა.

ახლა სახლიკაცები დიდ ამბავში არიან.
სოფელში ხან გაბროს ეძახიან და ხან—შაქ-
როს. არც ერთსა სწყინს და არც—მეორეს...

ვინ უნდა მივხდეთ

ქ. გომიანი

— სად მივხდეთ ამ უნდას?

— მთიანეთში, გელა.

თქვენ?

— ჩვენ უნდა მივხდეთ,

გავხდეთ ყველა!

— ზაზა, შენ სად მივხდეთ?

— ბებიასთან, სოფლად,

რა სჯობია უნდასში

დელის პირას ყოფნას.

ვინახულებ მეგობრებს:

მზიას, გიას, ტოვოს,

ვაბალახებთ ბოროლებს,

ტყეში დავკრეფთ სოკოს.

ნახატი გიორგი გომიანი

ნაღო

არლან ჩაჩანიძე

წარმოიდგინეთ ჩემი გაოცება, როცა სისხამზე კაიუტაში ჩვენი გემის კაპიტანი შემოვიდა და მითხრა:

— რეზო, აფექი ჩქარა, შენი წერო გვესტუმრა!

თვადები დავაჭყორტე.

— რა წერო, რას ამბობთ?

— წამოდი და ნახვა.

მაშინ მაროკოს დასავლეთით მივცურავდით, სამშობლდნან ძალიან შორს და, აბა, ჩემს წეროს იქ რა უნდოდა?!

მე და კაპიტანმა უკანა ერდოს მივაშურეთ. მეზღვაურებს რკალი შეეკრათ, დამინახეს თუ არა, ბიჭებმა გზა დამითმეს.

— რეზო, შენი წეროა!—მითხრა ერთმა. მართლაც წრის შუაგულში მოხრდილი წე-

ნახატები თანხი სამსონაქისა

რო იჯდა. ფრთები საცოდავად ჩამოვეყარა, აღამიანებს ნალღიანად ათვადიერებდა.

— ფეხი აქვს მოტუხილი,—თქვა კაპიტანმა,—აღბათ იმიტომ დაეშვა გემბანზე. წერო ხელში ავიყვანე.

ერთმა მეზღვაურმა ტყავის პატარა ტოპრაკი გამომიწოდა.

— მოტუხილ ფეხზე, აი, ეს ჰქონდა გამოზღვეული. ტოპრაკში კი ეს ბარათი იყო,—თქვა და ბარათი მაჩვენა.

— რას ამბობთ?

— ჰო, ასე იყო.

ბარათი მაშინვე ვიცანი. მეზღვაურს გამოვართვი და ხმამალა წავიკითხე.

„ეს წერო დაიბადა 1955 წელს, საქართველოში, სოფელ ბარაღეთში (ახალქალაქის

რარიონი). მას ჩვენი საყვარელი ღვინის პა-
ტიოსაცვამად ქეთონოს ვარქვეთ.

ვთხოვთ ყველას, ვინც კი ამ ბარათს
გახსნის, მიუთაროს ჩვენს წერს!

ოთარ და რებო გვარამაძეები“.

— შენი წეროა, ხომ?—მკითხა კაპი-
ტანმა.

— ჰო, ჩემია!—ვთქვი გაცვიბულმა და
მაშინვე ჩვენი სოფელი გამახსენდა.

ზედ ჩვენს ეზოსთან უზარმაზარი ვეღ
იწყება. ვეღზე ერთადერთი ბებური ხე დგას.
ამ ხეზე ორმა წერომ დაიღო ბინა. კარგი,
ღამიანი ბუდე გაიკეთეს. დედამა წერომ სა-
მი დიდი კვერცხი დაღო. ერთი გაღაყდა,
ორიდან კი პატარა წეროები გამოიჩეკენ.

მე და ჩემი ძმა ხშირად მივდიოდით ხოლ-
მე ბარტყებთან. ერთ დღეს ძლიერმა ქარმა
ბუღიდან ერთი ბარტყი გადმოაგდო და კიან-

ქვედების ღუკმა გახდა. ბევრი ვიტრეთ მე
და ჩემმა ძმამ. მაგრამ რალას ვუშვედიღოთ!
მეორე ბარტყი გაიზარდა და სახედად ქეთი-
ნო დავარქვეთ. წეროები გადასაფრენად რომ
მოემზადნენ, ბარათი დაგწერეთ და წეროს
ტყავის ტოპრაკით ფეხზე მივაბით.

მას შემდეგ ბევრმა წყადმა ჩაიარა. წერო,
რასაკვირველია, მეც დამავიწყდა და ძმასაც,
და, აი, მიუღლოდენდად შეგხვდი აქ, დასავლეთ
აფრიკის ნაპირებთან.

წერო ჩემს კაიუტაში მოვათავსეთ. მე და
ჩვენი გემის ექიმი ვუვლიდით.

მთელი სამი თვე გნაოხნობდით და წერო-
მაც ჩვენთან გამოიბამართა.

გაბათუნულზე საქართველოში დავბრუნდით.
მაშინვე მშობლიურ სოფელს მივაშურე.
რასაკვირველია, წეროც თან წამოვიყვანე
და ჩვენს სოფელში გავუშვი.

ბულაღი მაშუკო

ქლიზბარ პიკაპი

თინიკო და ფისო-მაშუკო თამაშობდნენ. უეცრად თინიკოს კრუხის კრიახი შემოესმა.

— მაშუკო, წამოდი საბძელში, წიწილები ვნახოთ—უთხრა თინიკომ ფისოს.

ფისომ ხმა არ გასცა, თვალები დახუჭა და გრძელი უღვაში შეათამაშა.

— ნუ წამოხვალ, უშენოდაც წავალ!— თქვა თინიკომ, წინსაფარი გაისწორა და კიბეები ჩაირბინა.

კრუხმა კრიახს მოუმატა.

— ნეტავ რა დაემართა!— გაიფიქრა თინიკომ, ნაბიჯს აურქარა, მაგრამ საბძელში მართო შესვლა ვერ გაბედა და კარის ჭუჭრუტანიდან შეიჭყიტა.

კრუხს ფრთები გაეშალა, კისერი წაეგრძელებინა და ნისკარტმომარჯვებული იდგა. უშველებელი ვირთავა კი ცდილობდა, წიწილა მოეტაცა.

თინიკოს შიშისაგან თვალები გაუფართოვდა: უცბად გაახსენდა, მეზობლის კატამ თავი როგორ აწრუწუნა. მაშინვე სახლისკენ გაიქცა, მაშუკოს ხელი დაავლო და ისევ საბძლისაკენ გაეშურა. ოდნავ შეაღო საბძლის კარი და ფისოს შეახედა.

მაშუკო თინას ხელიდან გაუსხლტა და ვირთავას ეკვეთა.

გახარებულმა კრუხმა წიწილებს დაუკუტკუტა, მადლობის ნიშნად ფრთები დაუშვა და წიწილები საბუღარში შერეკა.

ნახატები ელ. აგგოპაძისა

ბულბული და ბაჭია

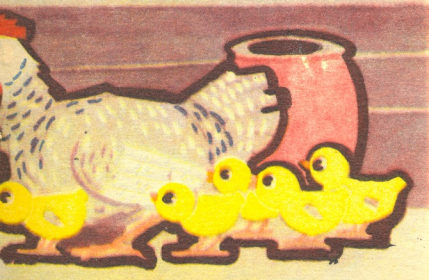
ლილა პარაძე
ბულბული

— რატომ არ იცი სიმღერა,
ჩემო ცანცალა ბაჭია,
ღამით ჭოტიც კი გაჭკვივის;
თვალჭუქეთა და ზრანჭია.

ბ ა ჭ ი ა

— სიმღერის თვეი სდღა მქუეს,
ეგ სომ შუნ უფრო გინდება,
შე კი ჩირგუში ვან შექმურალი,
შიშისჯან გული მისკდება!

ნახატი გზია უგულავესი

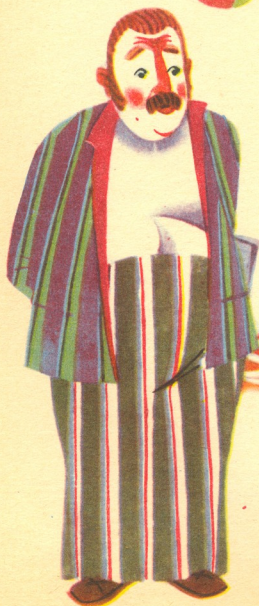
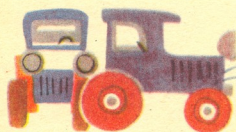
(უცხოური იუმორი)

გულადი

რენე ამხანაგს უყვებოდა, მიწისძვრა
გნახეო.

— ალბათ შეგეშინდა, არა?!—ჰკით-
ხა ამხანაგმა.

— არა,—მიუგო რენემ,—მიწა ჩემზე
უფრო კანკალებდა!

ჭივი

— ღმერთო ჩემო, რას დამსგავსები-
ხარ!—გაუჯავრდა მამა ჯიშს.

— ტალახში ჩავვარდი,—მიუგო პა-
ტარამ.

— რაო?!—ამ ახალი შარვლით ჩა-
ვარდი?

— რა მექნა, ვახლა ველარ მოვას-
წარი!

რძე

დღემაც ტოტო რძის მაღაზიაში გაგზავნა.

— გამარჯობათ, ქალბატონო,—უთხრა ტოტომ გამყიდველს,—ერთი კილო რძე მომეცით.

— ჩემო პატარავ, რძე კი არ იწონება, იზომება.

— კარგი, მამ, ერთი მეტრი რძე მომეცით!

საყვირი

— მიყიდე რა საყვირი, — სთხოვა ტოტომ პაპას.

— არაფერსაც არ გიყიდი. შენ ისედაც ბევრს ხმაურობ.

— პაპა, ოღონდ მიყიდე და აღარ შეგაწუხებ. საყვირის მხოლოდ მაშინ დავუკრავ, როცა დაიძინებ,—მიუფო პაპარამ.

თარგნა ივო სარკაძე

გოჭმა აჯობა

როსკომ ქლანიძე

გია და მისი მშობლები ერთ ზაფხულს აგარაკზე ისვენებდნენ. გიას იქაური ჰაერი მოუხდა, მაგრამ ჭამაში წუნიაობა არა და არ მოიშალა.

ერთ ღღეს გია მამას ბაზარში გაჰყვა. უცებ გოჭის ჭყვივლი მოესმა, ბიჭმა იქით მიიხედა და რას ხედავს:—ორ კაცს გოჭისთვის ჩაუვლია ხელი და სასწორისაკენ მიარბენინებენ.

— რატომ წონიან, მამა, გოჭს? — იკითხა გიამ.

— რატომ და, ეგეც შენსავით დასასვენებლად ჩამოუყვანიათ, უნდათ გაიგონ რამდენი მოიმატა! — გაეხუმრა მამა.

— მეც ამწონე, რა!

— რად გინდა აწონა, გოჭს მაინც ვერ აჯობებ. ხედავ, ერთი ციციქნა და როგორი ჩასუქებულია, მაგას რასაც მიუტანენ ყველაფერს ჭამს, შენ კი წუნიაობ. ვაიძახი: ეს არ მინდა, ის არ მინდაო და ჩხირივითა ხარ გამხდარი.

გოჭი რომ სასწორიდან გადმოიყვანეს, ახლა გია ავიდა... საწონები შეცვალეს, გასწორეს და თან სიცილით წამოიძახეს:

— გოჭმა აჯობა.

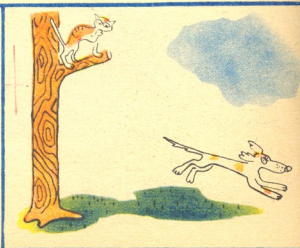
გია უგუნებოდ ჩამოვიდა ძირს და მამას უსიტყვოდ გაჰყვა უკან.

სახლს რომ მიუახლოვდნენ მამას შეეხვეწა:

— ოღონდ დედას არაფერი უთხრა და ამის შემდეგ საქმელს აღარ დავიწუნებო.

კაპა ლ

ბანაობა

ეთარ ჯიჰარიანი

გელა უნდა დაღვრიჭინდეს,
გელას ჭუბა-ჭუბა უნდა,
გელა-ბიჭი საფე ვარცლში
კალმახივით ადგაფუნდა.

ბებომ კარი შემოხურა
დაჭვალავსო ცივი ქარი,
მერე მხრებზე დაჰკრა ხელი:—
დათვი მჭლე და შენ მსუქანი!

ნახატები ზარბ მამარიანი

ელი

ნახატები ანზორ ჯაფრია

კვატუნნი და ბატუნნი

გოლაჩიძე ჭიჭილი

ნახატები ჯიშელ ლოლასი

ხ ლ ა პ ა რ ი

დიდი ქალაქის მახლობლად, ლურჯად მოკამ-
კამე ტბის პირას, ერთ ფერმაში სამი მეგობარი
იხვი ცხოვრობდა: ვიტვიტა, კვიტკვიტა და კვა-
ტუნნი.

ვიტვიტა ღორმუცელა იყო. დილიდან სალა-
მომდე რომ ეჭამა, მინც მშიაო, იძახდა.

კვიტკვიტას, მთელ ფერმაში ჭანთქმულ მო-
ცურავეს, ბადალი არა ჰყავდა ყვინთვაშიც.

კვატუნის კი, არც ჭამა უყვარდა და არც ცურ-
ვა. იჯდა ერთთავად ტბის პირას და ფიქრობდა.

ერთ საღამოს, კვატუნის უცბად მეგობრების
დახილი მოესმა:

— მშვიდობით, კვატუნნი, მშვიდობით!

კვატუნნი თავი მიაბრუნა და რას ხედავს: კვიტ-
კვიტა, ვიტვიტა და ერთი მსუქანი იხვი ვილაც
მამაკაცს კალათში ჩაუსხამს და მანქანისკენ
მიჰყავს.

— საით?!—გასძახა გაკვირვებულმა კვატუნნი.

— დღეიდან სხვაგან ვიცხოვრებთ,—უპასუხა
ვიტვიტამ და კვიტკვიტამ,—მშვიდობით, კვატუნ-
ნი, მშვიდობით!

კაცი მანქანაში ჩაჯდა
და წავიდა.

დალონდა კვატუნნი,
მთელი ღამე ძილი არ
მიეკარა. მეორე დილით
გზას დადგა მეგობრე-
ბის საქმენელად. ფიქ-
რობდა: ან ვიტვიტას ვი-
პოვნე ან კვიტკვიტას და
იხვე ერთად ვიცხოვრე-
ბთო.

ბევრი იარა, თუ ცოტა
იარა, გზაზე ყვინჩილა
შემოხვდა.

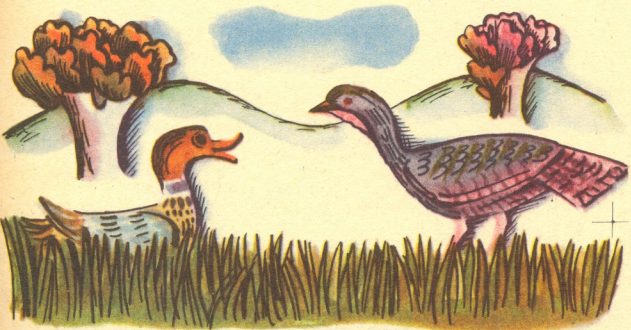

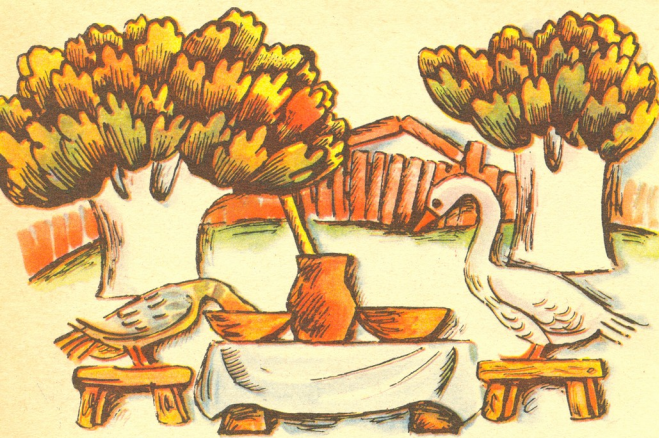
- გამარჯობა!
- გაგიმარჯოს, კვატუნი, საით გაგიწევია?
- მეგობრების საძებნელად,— მიუგო კვატუნიმ,— ხომ არსად შეგხვედრია ვიტვიტა და კვიტკვიტა?
- თვალცი არ მომიკრავს. შეიძლება ინდაურის ქუემა იცოდეს მათი ასავალ-დასავალი, უკან მოდის, დაელოდე და ჰკითხოეო.— უთხრა ყვინჩილამ და გზა განაგრძო.

- კვატუნის ტირილს უფრო მოჰკრა ერთმა ბატონმა, რომელიც იქვე, ახლოს ცხოვრობდა. შეებრალა კვატუნი, მივიდა და ჰკითხა:
- რა გატირებს, პატარავ? რა მოგივიდა?
- კვატუნიმ თავი ასწია და ცრემლიანი თვალებით შეხედა.
- რა გქვია?
- კვატუნი.
- მომწონს შენი სახელი, მე ბატუნის მეძახიან. სად მიდიხარ ან რა გაგტირებიაო?
- მეგობრებს დავეძებ.
- წამოდი ჩემთან, დაისვენე და ხვალ წადი იმათ საძებნელად.
- კვატუნის გაეხარდა, ღამე გარეთ არ დავრჩებიო, ადგა და ბატუნის გაჰყვა.
- ბატუნიმ მშვენიერი სუფრა გააწყო, კვატუნი გვერდით მოისვა, ბატუნი გემრიელად შეექცეოდა.
- და, კვატუნიმ კი ცოტა წაიხეშა და გაჩერდა.
- რატომ არა ჭამ?
- აღარ მინდა.
- იმიტომაც ხარ ასე გამხდარი და გალუული.

კვატუნიმ ერთ ხანს იცადა, მერე მოთმინება აღარ ეყო და გზას გაუდგა. ცოტა ხნის შემდეგ, მართლაც შემოხვდა ინდაურის ქუეკი, კვატუნიმ შეაჩერა და მასაც იგივე ჰკითხა, ქუემა თავი გააქნია, არც ვიტვიტა შემხვედრია და არც კვიტკვიტაო. დაღონდა კვატუნი. ბოლოს, იმედდაქარგულს შემოაღამდა, დაჯდა და ტირილი დაიწყო.

და, კვატუნიმ კი ცოტა წაიხეშა და გაჩერდა.

— როგორ თუ არ
შეგიძლია! ჩქარა-მეტეო,
მოასუფთავე ეგ თეფში.

მესამე დღეს ბატონის
დაძალემა აღარ დასჭირ-
ვებია, მაღიანად ისუზ-
მა და ისადილა, მერე ის
და ბატონი ტაზრე წავიდ-
ნენ საბანაოდ. საღამო-
მდე ჭუსმბალობდენ
წყალში. მზე რომ ჩა-
ვიდა, უკან გამოსწიეს.
გზად ტყეში შეიარეს.
ჰინჭარი მოაგროვეს, შინ
მისულემა გემრიელი
მხალი დაამზადეს და
ივანშემს.

გადიოდა დღეები. ბა-
ტონის ხელშეწყობით ისე
გამომჟობინდა კვატუნი,
ისეთი ლამაზი გახდა,

შენი მეგობრები არაფერს გეუბნებოდნენ, ან
წყლის სარკეში არ ჩაგიხედავს? ახლავე დაჯექი
და ჭამე!—უთხრა ბატონიმ,—აე უშნოსა და ულა-
წათოს ვინ შემოგხედავდა. ახლა კი ვხვდები,
რატომ წაიყვანეს შენი ამხანაგები და შენ კი
არა.

კვატუნიმ ცოტა ხანს მონდომებით დაიწყო ჭა-
მა, მაგრამ მალე მოხეზრდა და თეფში გვერდზე
გასწია.

— მეტი აღარ მინდა.
მეორე დღესაც ასე
იყო, კვატუნიმ ბატონის
მიერ მშვენივრად დამზა-
დებულ ჰინჭრის მხალს
რამდენიმე ლუკმა მოაქ-
ლო და თეფში ისევ
გვერდზე გადადო.

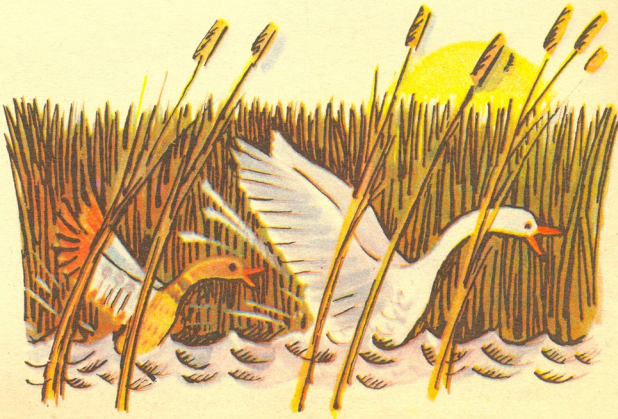
— ეს რასა ჰგავს!—
გაბრაზდა ბატონი,— რა
ჩიტავით იკენები! აბა,
მიდი, მიდი!

— არ შემძლია.

ავ თვალს არ ენახებოდა.

და, აი, დადგა კვატუნის გამზავრების დღეც.
ბატონი მოწყენილი იყო, კვატუნისათვის საგზალს
ამზადებდა და ფიქრობდა: რა მეშველება უიმი-
სოდო.

არც კვატუნი იყო კარგ გუნებაზე. ენანებოდა
შეჩვეული ტბის, ტყის, და, რაც მთავარია, ბა-
ტონის დატოვება. დაფიქრებული დიდხანს და-

სეირნობდა ტბის პირას.

შინ რომ დაბრუნდა,
ბატუნი საგზალს ხურჯინ-
ში ულაგებდა, თან ცრე-
მლები ერეოდა: აბა, შენ
იცო, არ დამივიწყოო.

— არსადაც არ მივდი-
ვარ! — კვატუნიმ ხურჯი-
ნი ძირს დაღო.

— როგორ!
— შენზე უკეთეს მე-
გობარს ხად ვნახავ, ექ
ვრჩები!

— მართლა, კვატუნი?
— მართლა, ჩემო ბა-
ტუნი!

მეგობრები ერთმანეთს
გადაეხვივნენ, დაიწყეს
ბედნიერად და ტკბილად
ცხოვრება.

რჩოსი

ნოდარ შავეჩაძე

მთას ტყე ხაერებს, ტყეს—წყარო,
 წყაროს—ირმების სტუმრობა,
 ირმებს—ბიბინა ბალახი
 და მწესთან სიყვარულობა.

მგეს—ჩიტუნების ჭიკჭიკი,
 ჩიტუნებს—ფრთავაშლილობა,
 მე—ჩემი ტბილი ქართული
 და საქართველოს შვილობა.

ნახატი იურა ქლინაძისა

76055

შთავარი ტელექტონი მწერან მამაკვარიანს

სარედაქციო კოდეფი: კუბარჩი პრეზიუმედილი, ლიბია გრაპი, ჯავალ ლოლუა, ზურაბ ლორია, ჩუაბაღა
 პრეზიუმედილი, იურიპი პრეზიუმედილი (ეზუ მდიანი). შალვა მანაშაძე (სახ. რედაქტორი), გივი მანაშაძე
 სპ. ადვ. დავის და გ. ლენინის სახელობის შირიპი პრეზიუმედილი, ირეანაჯავის რესპუბლიკური საბჭოს ფრანკო
 უბანი, საბჭო მთავრ პრეზიუმედილი, მ. კეტი თენგიზ ხანაშვილი, გამოცემის 44-ე წელი

ტელექტონი მამაკვარიანს

მხატვართა: რედაქციის გამოცემების სტამბა—თბილისი, ლენინის, 14. ტელ.: მთ. რედაქტორის — 93-41-00, 93-98-15
 2/26 მთიანის — 93-10-02, 93-98-17, საბ. რედაქტორის — 83-98-10, გამოცემა — 93-98-19, სამცხეობის — 93-98-19

ვალდებულება მამაკვარიანს 5/11-71 წ. ხელმოწერილია დასაბუთად 4/V-71 წ. ქველდის ზომის 60x90/74
 ვალდებულება მამაკვარიანს 150,500 ზეგ. № 475 „მთა“ წ.წ. და გრუზინკომ ფაქტ. ვახი 20 კვბ

საქ. კ. ც. ა. შ.
 გამომცემლობა
 Издательство
 ЦК КВ Грузии